

ΑΠΟ Τ' "ΑΛΛΟΤΙΝΑ ΚΙ' ΑΛΛΟΚΟΣΜΑ,"

Ν Ο Σ Τ Α Λ Γ Ι Α

Σὰ λαίδη Μάκβεθ στὶς θολὲς τῶν ὕπνων μου καμάρες
μιὰ κριματιάρα κι ἡ ψυχὴ μου ἀλλόπιστη ἀγρυπνάει,
σὲ πόθους πλέκει ἔδεμικούς τοῦ τάφου τὶς ἀντάρες
καὶ μ' ὄνειρα ἀναστάσιμα τὶς ὥρες τῆς περνάει.

Καὶ πότε ὡς βάρκα παίρνοντας τὴν πῆλινη τῆς γλάστρα
ξανοίγεται σ' ἀτέλειωτα, πρωτεϊκὰ ταξίδια,
σέρνοντας πότε ὑπέρυλη τὴν πλήξη τῆς πρὸς τ' ἄστρα,
σὲ κάποιας λιάζεται ἀλπεικῆς Βαλγάλας τὰ στρωσίδια.

Μὰ ἐγὼ πού ἀπὸ τὴν πρώτη μου πατρίδα κάτι πῆρα
καὶ τῆς παλιᾶς μου δὲν ξεχνῶ φωλιάς τὸ προσκεφάλι,
ἐγὼ, τῆς νύχτας νοσταλγὸς ἀγιάτρευτος, τὴ μοῖρα
τοῦ ἡλίου ἀψηφῶ, καὶ νείρομαι δική μου ἀνάσταση ἄλλη.

Στὸν κάβο ἐκεῖ, πού ἀνάβραχα τὰ κύματα ὀρθοσπᾶνε
 σὰν ταῦροι κι ἄτια ἀμέρωτα σ' ὄρου πηλάλας μαύρης,
 τὰ βήματά σου κάποτε τ' ἀπόβραδο ἂν σὲ πᾶνε,
 κάτι γιὰ μένα θὰ σοῦ ποῦν, κάτι ἀπὸ μένα θάβρεις.

Κάποιαν ἀγάπη ἢ μῖσος μου; πού ἀφρὸς σὰν πρὶν καὶ τώρα
 στὸ κῦμα θὰ κορφιάζεται τ' ἀστέρια νὰ περάσει,
 κάποιο μαράζι ἢ πόνο μου πού φύκι χλόμιο ἢ μπόρα
 θάχει τὴ νύχτα σύρριζο στὴν ἀμμουδιὰ ξεβράσει.

Κι ὅταν κοπάσει ὁ σάλαγος καὶ στῆς ὄγρης ἀβύσου
 τὴ πλάκα ἢ νύχτα βάρυπνη τοὺς πλοκαμούς της λύσει,
 κάθε μου ἀχνάρι ὅταν θὰ σβεῖ θαιμπὸ στὴ θύμησή σου
 καὶ τίποτα δὲ θὰ σοῦ λέει γιὰ μένα γύρω ἢ φύση,

Ροβόλα πρὸς τ' ἀκρόγιαλο τὸ ἐρημικὸ στραί σου,
 σκύψε καὶ πάρε γαληνὰ ἀπ' τὸν ἄμμο ἓνα κοχύλι
 κι ἀπίθωσέ το ἀνάλαφρα καὶ στοργικὰ στ' αὐτί σου:
 κάποιο μου μήνυμα μπορεῖ, ποιὸς ξέρει, νὰ σοῦ στείλει.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΕΛΗΣ

